Іди! Простерлись темні пасма лук,
Між бистрих хмар втонув блідий останній промінь.
Іди! Уже вітри закликали пітьму,
І північ геть з небес блаженне сяйво гонить.
Не зволікай! Вже час! "Іди!", — лунає гук.
Не треба сліз, бо друг і так глядить скорботно,
Й кохана не змигне, не спинить на бігу...
Провина знов жене тебе назад — в самотність.

Іди, іди! В журливий тихий дім.
Забутий, згаслий жар сльозами окропи тиу
І стеж — ось тіней плин, цих привидів блідих,
З веселощів плете тенета сумовиті.
Лісів побляклих жовтий лист кружлятиме довкруг,
І квітам весняним іще не раз цвісти,
Та мають в зимну смерть зійти чи світ цей, чи твій дух,
Щоб стрілися світання й ніч, щоб стрілись мир і ти.

Нічним хмаринам-тіням є свій спочити час,
Вітри затихнуть, місяць порине в темну вись.
І океан невтомний, бува, завмре нараз.
Все, що є рух, печаль і труд, таки засне колись.
Спочинеш ти в труні — та доки тут ще тінь,
Всіх тих, що з ними полюбив ти сад оцей і дім,
Твій спогад та твій роздум не вільні від видінь,
Де усміх сяє, де луна двох голосочків дзвін.